

Kelly Moran

Duizend gezichten van de liefde

Bookish Belles-serie deel 1

Beste lezers,

Ik richt me tot jullie, mijn trouwe lezers van over de hele wereld. Dank je wel dat jullie mijn serie over de Bookish Belles gaan lezen. Het is me een eer en ik hoop dat jullie ervan genieten. Deze serie ligt me na aan het hart. Na het overlijden van mijn man in 2018 verhuisde ik met mijn drie zoons van Wisconsin in het noorden naar mijn familie in het zuiden. Dat was een fijne verandering en een echte zegen.

Het fictieve stadje Vallantine ligt in een van de zuidelijkste staten van Amerika: Georgia. Ik woon zelf in South Carolina, dat aan Georgia grenst. Het klimaat in de verschillende Amerikaanse staten kan erg uiteenlopen, en dat geldt ook voor de dialecten en tradities. Het Zuiden, en dan vooral de gebieden in het midden en zuidoosten, kan als een totaal ander land aanvoelen. Ze gebruiken daar de zogeheten *southernisms*: uitdrukkingen die voor de rest van de wereld soms gewoon nergens op slaan. Ik vind ze hilarisch en je zult ze in deze serie geregeld tegenkomen.

Zoals altijd kenmerken mijn verhalen zich door vonken, vuur en vrolijkheid. En natuurlijk spelen ook huisdieren een rol! Familie en vriendschappen zijn ongelooflijk belangrijk en die staan in deze serie centraal. Nieuw en verfrissend aan Vallantine is het enthousiasme voor boeken dat overal in doorklinkt: een bibliotheek waar het spookt (niet op een angstaanjagende manier) en de drie sterke vrouwelijke hoofdpersonages zijn vernoemd naar heldinnen uit de literatuur. Wat wil je nog meer? Nou, liefde natuurlijk. Die is er ook volop.

Veel leesplezier!

Kelly Moran

xoxo

Beste bezoekers,

Welkom in Vallantine, Georgia, waar alleen de inwoners onze beroemde perziken overtreffen.

Ons gezellige, schilderachtige stadje werd in 1870 gesticht door William en Katherine Vallantine. Het idyllische, vijftientwintighonderd inwoners tellende Vallantine ligt tussen Statesboro en Savannah, aan de rivier de Ogeechee. We hebben drie hotelletjes en twee B&B's, en net buiten de bebouwde kom is een groter hotel. Er zijn allerlei door families gerunde restaurants waar iedereen zijn hart kan ophalen.

Vergeet niet om tijdens je bezoek naar het marktplein te gaan. Langs de authentieke, uit kasseien bestaande straten bevinden zich meer dan vijfenveertig winkels van zelfstandigen. Geniet bij zonsondergang eens van een boottocht met diner op de rivier of toer met paard-en-wagen door het historische plantagegebied. Ga een keer naar de begraafplaats van Vallantine of naar het Peach Park, waar talloze standbeelden staan ter nagedachtenis aan belangrijke personen uit de geschiedenis. Of maak een wandeling langs de honderd jaar oude eikenbomen, vol met Spaans mos. Je kunt zelfs nog delen van de oorspronkelijke bibliotheek bezichtigen die William in 1875 heeft laten bouwen voor Katherine, die van boeken hield. Er wordt beweerd dat ze er nooit is weggegaan en nog altijd rondwaart tussen de boekenrekken, lezend in een van haar lievelingsboeken, klaar om iedereen te helpen die op zoek is naar kennis.

Misschien ben je hiernaartoe gekomen voor het jaarlijkse perzikfestival of voor de pecannotenmarkt en zul je door onze charme – kenmerkend voor het Zuiden – hier het liefst willen blijven. Gastvrijheid staat bij ons hoog in het vaandel. En vergeet niet om voor vertrek gedag te zeggen tegen Miss Katie, de eerste perzikboom die ooit werd geplant in de stad en die genoemd is naar de enige echte Katherine Vallantine. Het verhaal gaat dat dat geluk én een leven vol liefde brengt. Ze staat er ook om bekend dat ze wensen vervult als ze daarvoor in de stemming is.
We hopen je snel weer te zien!

Gunner Davis, burgemeester van Vallantine

1

Wat een rottag! Daar had ze er al heel wat van meegemaakt in de achtentwintig jaar op deze aardbol – waarvan ruim de helft in dit stadje – maar vandaag overtrof alles.

Rebecca Moore stond in de voortuin van het bescheiden huis van haar oma. Ze had nog steeds het zwarte jurkje aan dat ze tijdens de uitvaart had gedragen. Haar pumps bungelden aan haar verdoofde vingers en ze kauwde op de binnenkant van haar wang. Ze moest naar binnen. Dingen regelen en haar leven op orde zien te krijgen. Dat voelde allebei afschrikwekkend aan en ze had er de puf niet voor. En dus verroerde ze geen vin.

Die verdraaide fibromyalgie speelde nu wel heel erg op. De altijd aanwezige, zeurderige pijn in haar nek en schouders was waarschijnlijk heftiger door de stress en het gebrek aan slaap. Ze was vanochtend ook vergeten om haar vitamines in te nemen en haar rekoefeningen te doen, wat ook niet bepaald hielp. Haar eigen schuld. Ze was zo uitgeput dat ze het idee had eraan onderdoor te gaan. Nog zo'n symptoom van die fibro, maar vandaag drie keer zo erg.

De zon scheen fel, wat in contrast was met haar neerslachtige bui. De luchtvochtigheid was verstikkend. Er zoemden cicaden en vanuit een magnolia vlakbij bracht een rosse spotlijster zijn drietonige gefluit ten gehore. Het rook naar de regen van die ochtend en naar de rozenstruiken van haar oma. Ook drong de vage geur van een barbecue in de achtertuin van een van de burens tot haar door. Ergens in de verte was het

irritante, zeurende geluid van een grasmaaier te horen. Vanuit een andere hoek klonk het gelach van spelende kinderen.

Ze hoorde hier helemaal niet te zijn. Voor een korte vakantie, dat wel. Geen langdurig iets. Niet voor altijd. En al helemaal niet omdat ze er een puinhoop van had gemaakt of omdat Gammy was...

Haar keel leek te worden dichtgesnoerd en ze snikte zacht. Er drupten tranen over haar wangen en haar zicht werd wazig.

Gammy was er niet meer. De vrouw die haar had opgevoed na het tragische auto-ongeluk van haar ouders was er niet meer. De vrouw die er altijd voor haar was geweest als ze zich had bezeerd of als ze een gebroken hart had door zo'n stomme jongen. En dat hóorde ook niet, dat ze dood zou gaan. En al helemaal niet zonder Rebecca aan haar zij, die haar hand vasthield.

Toch hadden ze haar vandaag begraven.

De laatste keer dat Rebecca thuis was geweest, was met kerst. Nog maar een paar maanden geleden. Er was niets aan de hand geweest met Gammy. Ze was zo gezond als een vis. Ze had geglaceerde ham gemaakt, een zoeteaardappelschotel, gefrituurde okra en kruidkoekjes met extra glazuur, omdat dat Rebecca's lievelingseten was. Het maakte niet uit dat het alleen voor hen tweetjes was geweest of dat ze nog twee dagen lang kliekjes hadden gegeten. Meer dan elkaar, een volle maag en een dak boven hun hoofd hadden ze niet nodig.

Het besef dat ze Gammy's koekjes nooit meer zou eten, sneed haar door de ziel. Het leven was vergankelijk. Rebecca had het allemaal zo vanzelfsprekend gevonden.

Het huis stond niet in het beste deel van het stadje, maar in Vallantine, Georgia, hoefde je nooit je deur op slot te doen. Een kleine bungalow met twee slaapkamers en een minituin. Een doorsneewoning, zoals alle huizen in de straat, met vanbuiten wit vinyl met blauwe luiken die met het jaar valer wer-

den. Er stonden zeker twintig schalen met eten bovenaan de trap bij de voordeur: een gebaar van medeleven van burens en bekenden. Dat deden mensen in het Zuiden als er iemand was overleden. Ze kookten. Massaal. Meer dan wie ook in zijn eentje kon opeten. Dat was ze bijna vergeten sinds ze was verhuisd.

Ze vroeg zich af of ze inmiddels een yankee was, omdat ze naar het Noorden was getrokken. Ze had het kleine, pittoreske stadje achter zich gelaten om – meteen na de middelbare school – naar de universiteit in Boston te gaan. Vlak nadat ze was afgestudeerd, had ze een baan bij een krant weten te bemachtigen. Vol goede hoop, overlopend van enthousiasme. Ze zou iemand van betekenis worden. Geweldige dingen doen en de wereld veranderen. Wat belachelijk! Tien jaar geleden was ze weggegaan uit Vallantine. En alles was mislukt, ook het vervullen van de droom die ze altijd had gehad om een bekroond journalist te worden.

Misschien hoorde ze wel helemaal nergens thuis.

Ze schrok op uit haar gedachten door een harde knal, gevolgd door het onregelmatige gerammel van een uitlaat die op sterven na dood was. Het duurde een paar seconden voordat ze het geluid kon thuisbrengen. Ze schudde haar hoofd, liet haar kin zakken en zuchtte.

Die goeie ouwe Harold. Lieve help, hoe was het mogelijk dat hij nog steeds leefde? Hij moest al zeker honderd zijn geweest toen zij voor het eerst naar de basisschool ging. Het enige wat misschien ouder was dan hij, was de aarde. Of zijn pick-uptruck.

Ze draaide haar hoofd en zag hoe de blauwe roestbak over de weg tufte en Harold telkens stilhield om post in de brievenbussen langs de weg te doen. Hij zwaaide naar de kinderen die een paar huizen verderop aan het spelen waren.

Ze werd overspoeld door een gevoel van nostalgie toen hij bij haar brievenbus stopte en zijn hoofd uit het raam stak.

Zijn witte haar deinde in het briesje en door het zonlicht leken de rimpels in zijn gezicht eerder diepe groeven.

‘Rebecca, wel heb ik van mijn leven.’

Ja, het verbaasde haar ook dat hij nog in leven was. ‘Wat goed u te zien, Harold. Hoe is het ermee?’

‘Goed, het gaat goed. Gecondoleerd, wat erg dat Mavis is overleden.’

Dat vond zij ook. Ze had het van Scarlett, een van haar besties, via de telefoon moeten horen. ‘Dank u.’

Hij stak zijn arm uit het raam en stak haar een stapel enveloppen toe. ‘Hoe lang blijf je hier?’

Ze nam de post van hem over. ‘Voor onbepaalde tijd.’ Het had geen zin om de geruchtenmolen op gang te brengen door daarover te gaan uitweiden. Kleine gemeentes stonden bekend om hun geroddel en Vallantine spande daarbij de kroon.

‘De Bookish Belles zijn herenigd.’

‘Ja, inderdaad.’ Dat was in elk geval een voordeel. Rebecca en haar twee beste vriendinnen waren eigenlijk al vóór hun geboorte onafscheidelijk. Hun moeders waren de eerste boekenclub van het stadje begonnen en hadden hun dochters vernoemd naar de drie vrouwelijke hoofdpersonen uit de literatuur van de zuidelijke staten. Toen ze op de kleuterschool zaten, hadden de inwoners hen de Bookish Belles genoemd, een naam die was blijven hangen. ‘Het is fijn om weer thuis te zijn.’

Een waarheid om een leugen te verdoezelen.

‘Dat geloof ik, lieverd.’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Je gaat hier toch niet de yank uithangen, hè?’

Wat merkwaardig dat ze daarnet hetzelfde had gedacht. ‘Geen sprake van.’

Ze wist het bijna zeker: een flink deel van de bevolking in het Zuiden gedroeg zich alsof de Amerikaanse Burgeroorlog nog altijd aan de gang was. Of dat ze die niet hadden verloren.

‘Fijn om te horen. Fijne dag verder.’

‘U ook.’

Bij het huis naast dat van Gammy ging een hordeur met een klik dicht en stond er een man bovenaan de trap, met zijn handen in zijn zij. Vreemd genoeg had hij een grijs pak aan, zelfs aan het eind van deze warme lentemiddag. De meeste mensen hier in de omgeving droegen gemakkelijke kleding. Hij had dik, zwart haar dat aan de uiteinden krulde en hij leek van haar leeftijd te zijn. Op zijn kin en kaak waren baardstoppels te zien. Vanaf de plek waar zij zich bevond, kon ze zijn ogen niet goed onderscheiden, maar zijn schouders waren strak gespannen terwijl hij daar bewegingloos stond, met zijn benen wat uit elkaar, in een onverzettelijke houding. Ze had hem nog niet eerder ontmoet, maar in een gemeente met vijftientighonderd inwoners en het hele jaar door toeristen kon ze ook niet iedereen kennen.

Harold reed langs de brievenbus van het buurhuis, gooide de post op de grond en reed weer door.

Rebecca probeerde een lach te verbijten en slaagde daar niet in.

‘Potverdorie!’ De man nam pijlsnel de drie treden van de trap en banjerde naar de stoep. ‘Waar ben je nou mee bezig? Ik word er doodziek van om...’

Harold ging de hoek om, stak zijn hand uit het raampje, zwaaide en verdween uit het zicht.

‘... in mezelf te praten.’ De man liet zijn armen zakken en sloeg met zijn handen op zijn bovenbenen.

Rebecca grijnsde. ‘Zoetigheid.’

Hij draaide zich om en trok zijn wenkbrauwen op, alsof hij verbaasd was haar te zien. ‘Hoi.’

Groen. Zijn ogen hadden een intens groene kleur. Zoals je weleens in films zag. En hij was ook nog eens geweldig atletisch gebouwd. Zeker een kop groter dan zichzelf, wat betekende dat hij zo’n een meter vijftachtig was, met brede schou-

ders en smalle heupen. Zijn accent gaf aan dat hij niet afkomstig was van deze kant van de Mason-Dixonlijn. Kwam hij misschien uit het Midden-Westen?

Ze glimlachte, nog steeds zichtbaar geamuseerd. 'Hallo.'

Hij krabde aan zijn kin. 'Zoetigheid?'

'Ja.' Ze wees naar zijn post die op de grond was gegooid. 'Harold is gek op zoetigheid en heeft een hekel aan nieuwelingen. Ik raad je aan om koekjes in je brievenbus te zetten, en het klepje open te laten. Dat beschouwt hij als een teken van respect en dan zal hij in no time aardiger tegen je zijn.'

Hij staaarde haar zonder met zijn ogen te knipperen aan, alsof ze niet goed snik was. 'Koekjes,' antwoordde hij zonder een spier te vertrekken.

'Zorg er wel voor dat ze zelfgebakken zijn. Anders maak je het er alleen maar erger op.'

'Zelfgebakken koekjes.' Nog meer gestaar. Na een paar tellen streek hij met zijn hand over zijn gezicht. 'Wat een achterlijk gedoe allemaal, hier.'

'Je bent niet van hier, of wel?'

'Nee. Waar ik vandaan kom, stoppen de bezorgers de post zowaar in de brievenbussen en vragen ze geen smeergeld in de vorm van koekjes. Ik zal zo het postkantoor even bellen om een klacht in te dienen.'

Nou, nou, wat een stuk chagrijn.

'Harold is het postkantoor. Het héle postkantoor.'

Hij sloeg zijn armen over elkaar en fronste vol ongeloof. 'Hè?'

Ze haalde haar schouders op. 'Er zijn daar een paar mensen die de pakjes sorteren en de telefoontjes afhandelen en een paar die de post bij de winkels en bedrijven bezorgen. Maar hij is zo ongeveer degene die de tent runt.'

Er kwam een spottend lachje over zijn lippen. 'Ja, tuurlijk is dat zo. Je kunt ook moeilijk anders verwachten in zo'n godvergeten gat als dit.'

Nu was hij ronduit beledigend. Ze begon geïrriteerd te raken. Hij was een knappe vent, met dat hoekige gezicht, die krachtige kin, dikke wimpers en volle lippen, maar hij was zó bekakt en stijf dat hij zou verdrinken tijdens een hoosbui. ‘Het kan best zijn dat we eenvoudige mensen zijn; het is alleen zo dat je meer vliegen vangt met stroop dan met azijn. Dat kun je maar beter in je oren knopen als je van plan bent hier te blijven.’

Ze had het gehad met hem en beende naar haar huis. Ze liep de trap treden op en zocht in haar tas naar de sleutels toen hij iets naar haar riep.

‘Heb jij het huis gekocht?’

Ze draaide zich om, keek hem met woeste blik aan en nam niet de moeite om te antwoorden. Hij hoorde zijn neus niet in haar zaken te steken.

‘Mavis’ spullen zijn nog niet weggehaald.’

Ze hield haar hoofd schuin en overwoog hoe ze moest reageren. Als hij zou gaan afgeven op haar Gammy zou ze misschien de neiging hebben om hem ter plekke te villen. ‘Dat weet ik. Ken je haar?’ Gammy had het niet over hem gehad tijdens hun wekelijkse telefoontjes.

‘Ja.’ Hij kwam een paar passen naar haar toe en sloeg zijn armen weer over elkaar. ‘Ze woonde tenslotte naast me. Zij was tot nu toe een van de weinige verzachtende omstandigheden in Vallantine. Ik maaide elke zondag het gras bij haar en dan bakte ze een perziktaart voor me.’

Goh, de wonderen waren de wereld nog niet uit. Misschien was er bij hem ondanks al die dikdoenerij toch een hart te bespeuren. ‘Dat was aardig van je.’

‘Nou, nee. Zoiets doe je gewoon. Ze was al een jaartje ouder en ik vond niet dat ze met een grasmaaier in de weer moest zijn. En trouwens, die taarten van haar: daar zou ik een moord voor doen. Heb je ze ooit geproefd? Weergaloos.’

Het verdriet, zo intens, zo heftig, overspoelde haar totdat ze

bijna geen lucht meer kreeg. Gammy kón als geen ander perziktaart bakken. En Rebecca zou nooit meer in de gelegenheid zijn om die te proeven. Met een beklemd gevoel en tranen die hoog zaten, deed ze haar ogen dicht om zichzelf te herpakken.

‘Ik wist niet dat het huis was verkocht.’

‘Dat is ook niet zo.’ Ze schraapte haar keel en haalde diep adem. ‘Ik ben haar kleindochter.’

Ze wachtte zijn antwoord niet af. Vandaag was vreselijk geweest, overweldigend. De hele week al, eigenlijk. En de pijn was op het moment bijna verlammend. Het enige waar ze naar verlangde, was te worden getroost door Gammy en met rust te worden gelaten. Ze opende de deur, stapte naar binnen en deed hem meteen achter zich dicht.

Daarna duwde ze haar voorhoofd tegen de deur, haalde opnieuw diep adem en vocht tegen de tranen. Maar het hielp niet echt, want het enige wat ze inademde, waren de vertrouwde geuren van haar thuis. Citroenreiniger en wasverzachter. Gammy’s gardeniaparfum en, vreemd genoeg, zakdoeken. Die zachte zweem van katoen die kenmerkend was voor zakdoeken. Vertrouwd en normaal gesproken rustgevend. Nu herinnerden ze haar aan alles wat ze was kwijtgeraakt. Een gevoel van schuld becroop haar.

Ze draaide zich met een ruk om, leunde tegen de deur en gooide haar schoenen op de mat. De kleine woonkamer was nog precies zoals Gammy die had achtergelaten: een bank met Schots patroon in goud en wit, twee gele oorfauteuils, een flatscreen op een kleine standaard, en een paar tafeltjes van blank eiken met een lamp erop. Aan de ivoorkleurige muren hingen familiefoto’s in lijstjes die niet bij elkaar pasten en op de tafeltjes stonden verder nog kristallen schalen of vazen. Rebecca had haar een jaar of vijf geleden geld gegeven om het tapijt te laten vervangen door hardhout nadat ze een welkomstbonus had gekregen toen ze bij de krant ging wer-

ken. Gammy was jaren daarvoor al gestopt met haar werk als kapper en had weinig te besteden.

Sinds ze in Vallantine was gearriveerd, had Rebecca niet veel tijd doorgebracht in de rest van het huis; ze had haar toevlucht vooral in haar oude slaapkamer gezocht. Het was gewoon te zwaar voor haar. Zelfs nu verwachtte ze bijna dat Gammy elk moment vanuit een ander vertrek kon binnenwippen om Rebecca een knuffel te geven. Dan zou ze haar iets te eten aanbieden nadat ze had verkondigd dat ze te mager was. Als Rebecca wilde voorkomen dat ze helemaal doordraaide, dan moest ze situaties niet langer uit de weg gaan.

Maar eerst gemakkelijke kleding aan.

Ze liep weg bij de deur en ging aan het eind van de gang naar rechts. Daar kwam ze langs Gammy's slaapkamer en de badkamer en ze stapte haar slaapkamer binnen. Daar was niets veranderd sinds ze naar de universiteit was vertrokken. Tussen twee ramen achterin stond een royaal bed met een dekbed met een paars gebloemde overtrek. Verder stond er een klein bureautje met links daarvan een grote witte ladekast en rechts een linnenkast. De muur met daarin ook de deur was voorzien van boekenrekken. Zonder te hoeven kijken wist ze nog dat de inhoud ervan varieerde van klassiekers en detectives tot youngadultromans. Boeken: haar manier om de realiteit te ontvluchten. Boeken lieten je nooit in de steek en stelden geen eisen.

Nadat ze de gordijnen had dichtgedaan, pakte ze een joggingbroek en T-shirt uit haar ladekast, waarna ze de jurk in de wasmand in de linnenkast stopte. Onderweg naar de badkamer deed ze haar haar in een staart. De grijze vloertegels waren koud en herinnerden haar eraan dat ze sokken moest aantrekken als ze klaar was. De mat voor het bad had dezelfde mintkleur als het eenvoudige douchegordijn dat ze die ochtend open had gelaten in alle haast om zich klaar te maken voor de uitvaart.

Gammy's douchespullen leken Rebecca aan te gapen alsof ze haar uitdaagden om in actie te komen. Weggooien of gewoon laten staan, zodat ze stof konden vergaren. Het waren geen merken die ze zelf gebruikte, maar ze kon zich er niet toe zetten om ze nu al weg te doen. Ze deed het douchegordijn dicht om de spullen niet meer te hoeven zien, verwijderde de make-up van haar gezicht en ging sokken halen uit haar kamer.

Ze liep de gang weer door en ging via de woonkamer naar de keuken om een pot koffie te zetten. Verouderde donkerblauwe kastjes en witte tegels. Een formica aanrechtblad. De keuken was gedateerd, maar net als alle andere vertrekken in het huis was het er brandschoon. Nergens een kruimel, vlek of stofje te bekennen. In de hoek stonden een withouten tafel – met een lege fruitschaal erop – en twee stoelen. Ze slikte nadrukkelijk, ging op in allerlei herinneringen.

Aan die tafel hadden ze gezeten toen Gammy de achtjarige Rebecca het verwoestende nieuws had verteld dat haar ouders waren omgekomen bij een auto-ongeluk, op de terugweg naar huis na een etentje. Hun dateavond. Haar ouders hadden die elke maand en Rebecca logeerde dan bij Gammy. Het had die avond vreselijk hard geregend, stortbuiën na een orkaan die vlak bij Vallantine had huisgehouden. Zelfs nu nog gaven stormen haar een onbehaaglijk gevoel. Jeetje, wat had ze gehuild en gekermd, wat was ze tekeergegaan. Op die leeftijd werd ze te veel in beslag genomen door haar eigen verdriet om zich af te vragen hoe het met haar oma ging of hoe zwaar de situatie voor haar moest zijn geweest. Ze had haar eigen zoon en diens vrouw moeten begraven, iets wat geen enkele ouder hoorde te doen. Maar Rebecca had zich geen seconde bang gevoeld. Gammy had voor haar gezorgd, had overál voor gezorgd. Zoals ze dat altijd deed.

Ze was in haar eentje gestorven. Was gewoon in slaap gevallen en niet meer wakker geworden. Rebecca kon zich geen

vredigere manier voorstellen, maar ze werd toch geplaagd door een schuldgevoel dat ze niet bij haar was geweest. Haar vriendinnen Scarlett en Dorothy hadden haar gevonden, omdat ze altijd een paar keer per week langskwamen om te kijken of alles in orde was met Gammy.

Er was nu niemand meer die zich om haar zou bekommeren. Ze had helemaal geen familie meer. De ouders van haar moeder hadden in South Carolina gewoond en waren overleden toen Rebecca heel jong was, waardoor ze geen enkele herinnering aan hen had. Haar opa van vaderskant was gescheiden van Gammy toen haar vader nog een maar een jongetje was. Hij had gewoon zijn buik vol van het getrouwde leven en was vertrokken, zonder ooit nog iets van zich te laten horen. Ze had haar zoon in haar eentje opgevoed, met haar salaris als kapster, in een tijd en in een stadje waarin op zoiets werd neergekeken. Destijds gingen mensen niet scheiden. Gammy was nog altijd de sterkste persoon die Rebecca kende. Rebecca was inmiddels dan wel volwassen, maar ze had haar leven bij lange na niet op orde. In haar achterhoofd had ze altijd gedacht dat Gammy er zou zijn om haar te helpen overeind te krabbelen, goede raad te geven of een arm om haar heen te slaan als ze het niet meer zag zitten.

Er werd opeens aangeklopt, de voordeur werd knarsend geopend en Rebecca draaide haar hoofd met een ruk naar de deur. Haar hart sloeg een slag over.

‘Rebecca? Waar ben je, lieverd?’

Ze slaakte een zucht van verlichting en glimlachte. Het was Scarlett maar. Rebecca had te lang in de grote stad gewoond als het openen van haar voordeur in Vallantine haar al de stuipen op het lijf joeg.

‘We hebben versterkende middelen meegenomen.’ En Dorothy was er ook.

Jemig, wat had ze haar vriendinnen gemist.

‘Hierzo,’ riep ze en ze stapte de woonkamer in. Ze waren

een geschenk uit de hemel! Tijdens de uitvaart had ze gezegd dat ze het allemaal wel redde, dat ze niet langs hoefden te komen. Blijkbaar kenden ze haar beter dan zij zichzelf.

Dorothy hield een bruine papieren zak tegen zich aan en droeg een simpele blauw-met-witte pyjama. Haar rode haar viel tot net over haar schouders en was korter dan de laatste keer dat Rebecca in Vallantine was geweest, met kerst. Het wekelijkse videobellen was niet te vergelijken met een ontmoeting in levenden lijve.

Ze moest bijna lachen toen ze Scarlett zag. Die had een fel-rode glitterpyjama aan. Ze hield een plastic tasje vast en duwde met haar andere hand haar chocoladebruine haar over haar schouder. Alleen zij kon dat soort nachtkleding combineren met make-up zonder voor gek te staan.

‘Wat hebben jullie bij je?’ Rebecca nam de zak over van Dorothy en keek erin. Yes, drank. Dat had Gammy nooit in huis. ‘Dank, dank, dank.’

Scarlett stak haar tasje omhoog. ‘En snacks, maar eh...’ Ze wees met haar duim naar de deur. ‘Weet je dat er buiten bij de trap voor een heel weeshuis aan eten staat?’

‘Shit. Helemaal vergeten.’ Rebecca zette het tasje op een bijzettafeltje. ‘Willen jullie even helpen om alles naar binnen te brengen? Ik had zo’n haast om te ontsnappen aan die nieuwe buurman dat het me totaal is ontschoten.’

Scarletts wenkbrauwen gingen meteen omhoog. ‘Waarom probeer je te ontsnappen aan je nieuwe buurman?’

‘Omdat hij een klootzak van een yank is.’

Scarlett legde haar hand op haar borst en deed of ze naar adem hapte. ‘Wat vooringenomen van je. Daar hou ik van!’

Dorothy deed de voordeur open, pakte twee schalen en liep naar de keuken. Scarlett en Rebecca volgden haar voorbeeld totdat alles in de koelkast stond. Daarna maakten ze het zich gemakkelijk in de woonkamer.

‘En, hoe zit dat met die buurman? Naam, leeftijd, details.

Dat jij het woord yank op die manier uitspreekt hoewel je al een jaar of tien in het Noorden woont, dat wil natuurlijk wel wat zeggen.' Scarlett wapperde met haar gemanicuurde hand. 'Vertel!'

'Ja, maar eerst een cocktail.' En misschien chocola.

'Dat regel ik wel.' Dorothy stond op en begon in hun mee-gebrachte spullen te zoeken. Ze pakte glazen uit Gammy's porseleinkast en begon hun gebruikelijke Georgia Sunset-cocktail te mixen: perenlikeur, cognac, grenadine en citroenlimonade. Gelukkig werd het drankje niet door Scarlett gemaakt, want zij gebruikte volgens Dorothy altijd te veel sterke drank. Ze overhandigde hun een glas. 'Kijk eens aan.'

Rebecca nam een slokje. 'Jee, wat lekker.' Ze trok haar benen onder zich en leunde achterover in haar stoel. 'Ik weet zijn naam niet, maar hij is ongeveer van onze leeftijd. Aan zijn accent te horen afkomstig uit het Midden-Westen. Hij noemde Vallantine een godvergeten gat.'

Dorothy trok een gezicht. 'Niet cool.'

'Absoluut niet.' Scarlett hield haar hoofd schuin. 'Van een nieuwkomer kan ik het ergens wel begrijpen. Hoe lang woont hij hier al?'

'Geen idee. Hij ging uit zijn dak omdat Harold zijn post op de grond gooide en niet in de brievenbus deed.'

'Aha, dus hij is nog niet lang genoeg hier om te weten dat hij Harold aan zijn suikershotjes moet helpen.' Scarlett knikte begripvol. 'Dat kunnen we hem misschien niet kwalijk nemen. Ziet hij er goed uit?'

Dorothy keek haar misprijzend aan. 'Want dat doet ertoe?'

Rebecca lachte. Wat had ze dit gemist, hén gemist. Ze waren drie heel verschillende vrouwen met alle drie een heel ander karakter en toch pasten ze bij elkaar. Ze vulden elkaar aan. Steunden elkaar, kwamen met bemoedigende woorden als dat nodig was. Ze had in hun aanwezigheid altijd het idee dat ze op de clou van een mop zat te wachten.

Een blondine, een brunette en een roodharige lopen een bar binnen...

‘Nou? Ziet hij er goed uit?’ wilde Scarlett weten.

Rebecca zuchtte. ‘O, zeker weten. Hij is echt knap.’ Maar dat haantje dacht ook dat de zon alleen maar opkwam om hem te horen kraaien. Nee hoor, mij niet gezien, ging het door haar heen.